

УДК 343.1

DOI <https://doi.org/10.32844/2618-1258.2024.4.46>

ЛУГОВИЙ В.О.

**НАУКОВА ПОЛЕМІКА ЩОДО ТИПОВИХ СЛІДЧИХ СИТУАЦІЙ
РОЗСЛІДУВАННЯ ЗЛОЧИНІВ, УЧИНЕНИХ ТРАНСНАЦІОНАЛЬНИМИ
ОРГАНІЗОВАНИМИ ЗЛОЧИННИМИ УГРУПОВАННЯМИ****SCIENTIFIC CONTROVERSY ON TYPICAL INVESTIGATIVE SITUATIONS
IN THE INVESTIGATION OF CRIMES COMMITTED BY TRANSNATIONAL
ORGANIZED CRIMINAL GROUPS**

Метою статті є формування системи типових слідчих ситуацій розслідування злочинів, вчинених транснаціональними організованими злочинними угрупованнями. Наукова стаття присвячена дослідженню деяких аспектів розслідування злочинів, вчинюваних транснаціональними організованими злочинними угрупованнями. На основі наукової літератури сформована система типових слідчих ситуацій розслідування досліджуваної категорії протиправних діянь. Автор акцентує увагу на тому, що алгоритмізація в процесі розслідування має дуже важливе значення оскільки вона дозволяє в чіткій послідовності реалізовувати всі необхідні заходи для досягнення найбільш оптимального результату. Крім всього іншого, вказане забезпечується побудовою системи типових слідчих ситуацій у певній категорії кримінальних проваджень відповідно до яких формуються алгоритми дій працівників правоохоронних органів. Говорячи про розслідування протиправних діянь, вчинених транснаціональними організованими злочинними угрупованнями, питання типових слідчих ситуацій не втрачає свого значення, а навпаки – збільшує. Оскільки правильно побудовані алгоритми дій уповноважених осіб в умовах дефіциту часу забезпечать швидке виконання завдань, які вони перед собою ставлять. Визначено типові слідчі ситуації, які можуть виникнути під час розслідування злочинів, вчинених транснаціональними організованими злочинними угрупованнями, як-от: є відомості про вчинення злочину організованою групою осіб або її членом, наявна матеріальна та вербальна доказова інформація про протиправне діяння, підозрюваних не затримано; є відомості про вчинення злочину організованою групою осіб, наявна матеріальна та вербальна доказова інформація про протиправне діяння, одного з членів групи затримано, особа співпрацює зі слідством; є відомості про вчинення злочину організованою групою осіб, наявна матеріальна та вербальна доказова інформація про протиправне діяння, одного з членів групи затримано, особа не співпрацює зі слідством; є відомості про вчинення злочину організованою групою осіб, немає достатньої матеріальної та вербальної доказової інформації про протиправне діяння, особи злочинців не встановлено.

Ключові слова: транснаціональне організоване злочинне угруповання, кримінальні правопорушення, розслідування, слідчі (розшукові) дії, планування розслідування, типові слідчі ситуації.

The purpose of the article is to form a system of typical investigative situations for investigating crimes committed by transnational organized criminal groups. The scientific article is devoted to the study of some aspects of the investigation of crimes committed by transnational organized criminal groups. Based on the scientific literature, a system of typical investigative situations for the investigation of the investigated category of illegal acts has been formed. The author emphasizes that algorithmization in the investigation process is of great importance because it allows for the implementation of all necessary measures in a clear sequence to achieve the most optimal result. Among other things, this

is ensured by building a system of typical investigative situations in a certain category of criminal proceedings, according to which algorithms for the actions of law enforcement officers are formed. Speaking about the investigation of illegal acts committed by transnational organized criminal groups, the issue of typical investigative situations does not lose its importance, but on the contrary - increases. Since correctly constructed algorithms for the actions of authorized persons in conditions of time shortage will ensure the rapid implementation of the tasks they set themselves. Typical investigative situations that may arise during the investigation of crimes committed by transnational organized criminal groups have been identified, such as: there is information about the commission of a crime by an organized group of persons or its member, there is material and verbal evidence of the illegal act, the suspects have not been detained; there is information about the commission of a crime by an organized group of persons, there is material and verbal evidence of the illegal act, one of the group members has been detained, the person cooperates with the investigation; there is information about the commission of a crime by an organized group of persons, there is material and verbal evidence of the illegal act, one of the group members has been detained, the person does not cooperate with the investigation; there is information about the commission of a crime by an organized group of persons, there is not sufficient material and verbal evidence of the illegal act, the identities of the criminals have not been established.

Key words: *transnational organized criminal group, criminal offenses, investigation, investigative (search) actions, investigation planning, typical investigative situations.*

Постановка проблеми. Алгоритмізація в процесі розслідування має дуже важливе значення оскільки вона дозволяє в чіткій послідовності реалізовувати всі необхідні заходи для досягнення найбільш оптимального результату. Крім всього іншого, вказане забезпечується побудовою системи типових слідчих ситуацій у певній категорії кримінальних проваджень відповідно до яких формуються алгоритми дій працівників правоохоронних органів. Говорячи про розслідування протиправних діянь, вчинених транснаціональними організованими злочинними угрупованнями, питання типових слідчих ситуацій не втрачає свого значення, а навпаки – збільшує. Оскільки правильно побудовані алгоритми дій уповноважених осіб в умовах дефіциту часу забезпечать швидке виконання завдань, які вони перед собою ставлять. З огляду на зазначене, і виникла нагальна потреба дослідити зазначену проблематику.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Серед вітчизняних та зарубіжних науковців, які присвятили свої дослідження розробці типових слідчих ситуацій, слід відмітити таких як В. П. Бахін, П. Д. Біленчук, Р. Е. Велієв, А. Ф. Волобуєв, Л. В. Дергач, М. М. Єфімов, Є. В. Зозуля, Н. С. Карпов, О. Л. Кобилянський, В. В. Корольчук, А. В. Кофанов, А. М. Лазебний, Б. С. Левицький, В. О. Малярова, П. Я. Мінка, Є. К. Паніотов, І. В. Пиріг, М. А. Погорєцький, Т. В. Романенко, Р. С. Степанюк, К. О. Чаплинський, С. С. Чернявський, А. С. Шевченко, В. Ю. Шепітько та ін.. Водночас, наше дослідження характеризується комплексним підходом до формування визначеної дефініції з огляду на міжнародну практику та тенденції сьогодення.

Метою статті є формування системи типових слідчих ситуацій розслідування злочинів, вчинених транснаціональними організованими злочинними угрупованнями.

Виклад основного матеріалу. Ведучи мову про типові слідчі ситуації, одразу приведемо твердження Т. В. Романенко, яка вірно констатувала, що «...на сучасному розвитку суспільства інформатизація створює інноваційні різновиди злочинних дій, що надають можливість розширенню зони охоплення різних напрямів протиправної діяльності. Серед вчинених останнім часом шахрайств набувають поширення злочини, що вчиняються з використанням комп'ютерної техніки, шахрайства з банківськими платіжними картками, шахрайства з оплатою міжнародних телефонних переговорів, шахрайства з використанням ігрових автоматів тощо. Проте у зв'язку з недостатньою обізнаністю слідчих про різновиди типових слідчих ситуацій і відповідних їм слідчих версій відбувається погіршення ефективності початкового етапу розслідування у зв'язку з невірним визначенням напрямів розслідування, вибору комплексу слідчих дій» [10, с. 174]. Як бачимо, авторка вказала на недостатню обізнаність уповноважених осіб з приводу як сутності досліджуваної дефініції, так і можливості її практичного застосування на рівні зі слідчими версіями.

Досить вірно вважаємо думку М. М. Єфімова, який зазначав, що «...у ході розслідування уповноважена особа ознайомлюється з великою кількістю речових доказів, документів. У ході

кримінального провадження зазначене реалізується з метою безпосереднього отримання інформації в результаті проведення СРД, НСРД. Враховуючи це, приймаються відповідні рішення про організацію та планування процесу розслідування кримінального правопорушення, використання допомоги відповідних спеціалістів, а також певних підрозділів Національної поліції. Дані про обставини вчинення є предметом аналізу у процесі розслідування. Сукупність зазначеної інформації, отриманої з різних джерел, становить зміст слідчої ситуації» [5, с. 174]. Тобто науковець вказав на зміст слідчої ситуації як сукупність певної інформації.

Крім того, А. С. Шевченко відмічав, що «...розслідування кримінальних правопорушень повинно будуватись по певній схемі, яка забезпечить максимально ефективне використання наявних сил та засобів. Відповідно до цього важливою є алгоритмізація дій працівників правоохоронних органів в конкретних кримінальних провадженнях. В свою чергу, для забезпечення чіткого алгоритму розслідування необхідно визначити конкретні ситуації, в яких потрібно діяти певним чином. Тому питання визначення типових слідчих ситуацій є досить важливим в розрізі розслідування будь-якого кримінально караного діяння» [13, с. 81]. В свою чергу, Р. С. Степанюк вказував, що типізація слідчих ситуацій допустима за умови виокремлення відомостей про окремі найбільш важливі складові, які постійно мають місце у відповідній категорії кримінальних проваджень. Дослідник виділив дві групи таких даних: «...перша група об'єднує відомості про окремі обставини злочинної діяльності (особу, котра вчинила злочин, сліди злочину, спосіб, предмет посягання та розмір заподіяної злочином шкоди, зв'язки з іншими злочинами). Друга група представлена сукупністю інформації про найважливіші обставини розслідування (стан доказової бази, лінію поведінки підозрюваних та інших учасників розслідування, сторонніх осіб, котрі намагаються втручатися в процес розслідування, можливості слідства тощо)» [11, с. 111-112]. Вищенаведені тези вказують на обов'язкове формування відповідних алгоритмів процесуальних дій для забезпечення ефективної реалізації слідчих ситуацій.

А вже окрема група вчених-криміналістів (М. М. Єфімов, І. В. Пиріг) зазначила, що «... певну кількість елементів, серед яких необхідно виділити типові слідчі ситуації. Усі кримінальні правопорушення розслідуються в конкретних умовах часу, місця, оточуючого середовища, взаємозв'язку з іншими процесами об'єктивної дійсності, поведінкою осіб, що виявилися втягнутими у сферу кримінального судочинства, та під впливом інших чинників, що залишаються невідомими для уповноваженої особи. Ця складна система взаємозв'язків утворює ту конкретну обстановку, в якій працює уповноважена особа та інші суб'єкти, що беруть участь у доказуванні розслідуваної події. Така обстановка одержала в криміналістиці загальну назву слідчої ситуації. Іншими словами, це існуюча на даний момент реальність, в умовах якої діє слідчий. Ситуацією в буквальному її значенні є сама реальність, яка виникає на певному етапі розслідування. Формування слідчої ситуації залежить від таких компонентів: психологічного характеру; інформаційного характеру; процесуального і тактичного характеру; матеріального й організаційно-технічного характеру. Поєднання усіх цих компонентів обумовлює індивідуальний характер кожної слідчої ситуації у кожен момент проведення розслідування. З таким визначенням даного поняття пов'язана можливість типізувати слідчі ситуації» [7, с. 23-24].

Зі свого боку, А. С. Вітвіцький наголошує, що «...планування розслідування злочинів, що вчиняються транснаціональними організованими злочинними групами, має певні особливості: 1) мисленева діяльність під час планування має складний характер, обумовлений вчиненням групових злочинів, необхідністю встановлення ролі і функцій кожного учасника організованої злочинної групи; 2) у ході планування визначаються напрямки розслідування і здійснюється розділення завдань цілої серії злочинів, вчинених організованим злочинним угрупованням; 3) при плануванні враховується базова злочинна спрямованість злочинного угруповання; 4) планування передбачає наявність чіткої взаємодії слідчих з оперативними підрозділами; 5) ефективним є спільне планування діяльності слідчих і оперативних підрозділів при наявності необхідної координації; 6) єдині планові начала забезпечуються спільними нарадами слідчих і оперативних підрозділів; 7) необхідним є планування серії слідчих (розшукових) дій (наприклад, серії допитів підозрюваних, групових обшуків та ін.); 8) важливе значення має планування провадження тактичних операцій (оптимальних слідчих (розшукових) дій, оперативно-розшукових і організаційних заходів)» [2, с. 172].

З приводу формулювання поняття слідчої ситуації, то, для прикладу, М. М. Єфімов відмічав, що «...це існуюча в даний момент реальність, в умовах якої діє слідчий. Ситуацією в буквальному її значенні є сама реальність, яка виникає на певному етапі розслідування» [6, с. 353]. А вже Р. Л. Степанюк зауважував, що «...типова слідча ситуація може бути визначена як сформульована

на підставі аналізу практики розслідування певної категорії злочинів абстрагована штучна модель, яка відображає стан наявної у слідчого інформації про обставини злочину й обставини, що склалися на відповідному етапі розслідування» [11, с. 111].

Найбільш вірно вважаємо позицію С. С. Чернявського, який визначив досліджувану наукову категорію як «...інформаційну модель із найбільш значущими властивостями й ознаками процесу розслідування в кримінальних провадженнях щодо злочинів певної категорії» [12, с. 405].

Також варто вказати, що А. І. Виноградова зазначає, що слідча ситуація зумовлюється рядом об'єктивних і суб'єктивних факторів. Серед об'єктивних факторів авторка виокремила такі як: «...наявність доказової та орієнтуючої інформації; об'єктивне існування джерел доказової інформації і можливість їх встановлення, а також отримання від них доказової інформації; об'єктивні чинники, пов'язані зі зникненням доказів, сили та засоби для виявлення та фіксації доказів, і орієнтуючої інформації, гласними та негласними методами, що безпосередньо задіяні в цьому процесі, так і ті, залучення яких є реально можливим; чинник протидії розслідуванню; кримінально-правова і громадська оцінка розслідуваної події, яка існує на даний момент». Серед суб'єктивних чинників дослідниця визначила наступні: «...рівень підготовки слідчого та інших співробітників, їх практичний досвід; психологічний стан; можливість приймати рішення, цілеспрямовано і методично проводити розслідування, здійснювати слідчі дії, оперативно-розшукові заходи та експертні дослідження, постійно змінюючи ситуацію на краще; здібність до реальної оцінки ситуації, до виявлення і подолання чинників протидії розслідуванню; наслідки помилкових дій слідчого і співробітників органу дізнання» [3, с. 73]. Тобто дослідниця визначила коло певних чинників (суб'єктивні та об'єктивні), що впливають на формування відповідних слідчих ситуацій.

Відносно типизації слідчих ситуацій, то А. Ф. Волобуєв акцентував увагу на тому, що «...типові, тобто найбільш характерні слідчі ситуації відіграють ключову роль у формуванні практичних рекомендацій у кожній окремій методиці розслідування. Під слідчою ситуацією в криміналістиці розуміють умови розслідування злочину на певний його момент. Серед умов розслідування виділяють такі: інформаційні фактори (відомості про злочин – докази, оперативно-розшукова інформація); процесуальні фактори (наприклад, наявність підозрюваного на певний момент розслідування); тактичні фактори (наприклад, позиція, яку займає підозрюваний на допиті); психологічні фактори (психологічні особливості осіб, що беруть участь у розслідуванні); матеріально-технічні й організаційні фактори (наявність необхідних засобів і можливостей їх використання). Це – поняття слідчої ситуації в широкому її розумінні. Але під час побудови окремих методик розслідування виявилось, що дуже важко типізувати деякі фактори, наприклад психологічні, матеріально-технічні й організаційні. Тому в криміналістичній методиці використовуються поняття слідчої ситуації у вузькому розумінні – як сукупності відомостей про злочин, яка обумовлює завдання розслідування й відповідні засоби їх вирішення – гласні та негласні слідчі (розшукові) дії» [9, с. 12].

Зі свого боку, Є. В. Зозуля серед типових слідчих ситуацій, що виникають при виявленні ознак вчинення примушування до виконання чи невиконання цивільно-правових зобов'язань організованою злочинною групою, виокремлює такі як: «...1. Ведеться активна підготовка членів організованої групи – з придбанням зброї, вибухових речовин, необхідних технічних засобів тощо – до скоєння примушування до виконання чи невиконання цивільно-правових зобов'язань конкретної особи (боржника); 2. Відбувається безпосереднє вчинення членами організованої кримінальної групи примушування боржника до виконання чи невиконання цивільно-правового зобов'язання перед кредитором (при цьому кредитором у зобов'язанні може бути як учасник, або організатор злочинного формування, так і інша особа, яка зробила замовлення на здійснення групою примушування виконати певні дії кредитором); 3. Є факт вже закінченого примушування до виконання чи невиконання цивільно-правового зобов'язання, скоєного організованою групою» [8, с. 76].

В свою чергу, Р. Е. Велієв на підставі врахування позицій вчених та враховуючи результати проведеного узагальнення правозастосовної практики визначив наступні типові слідчі ситуації початкового етапу розслідування незаконного обігу зброї, до вчинення якого причетні організовані злочинні групи, а саме: «...1) особу (рідше декількох осіб) затримано під час незаконного переміщення вогнепальної зброї, боєприпасів; 2) виявлено ознаки, що свідчать про вчинення кримінального правопорушення, однак особи, причетні до його вчинення, втекли з місця події та переховуються; 3) під час здійснення оперативно-розшукової діяльності з'ясовано відомості

про організацію незаконного обігу зброї групою осіб, анкетні дані та інші характеризуючі відомості про цих осіб і факти їх протиправної діяльності встановлено; 4) з'ясовано, що на території обслуговування (визначеної за принципом територіальної підслідності) функціонує організована злочинна група та є підстави вважати, що вона, окрім інших фактів протиправної діяльності, причетна ще і до організації незаконного обігу зброї» [1, с. 292].

А вже Л. В. Дергач на підставі дослідження наукових джерел та використовуючи результати вивчення практики розслідування злочинів, запропонував типові слідчі ситуації початкового етапу розслідування вимагань, вчинених ОЗГ, як-от: «...1) потерпілий звернувся із заявою про висунення йому вимог з боку ОЗГ (23,4 %); 2) кримінальна справа порушена за результатами попередньої перевірки інформації про вимагання, вчинене ОЗГ, проведеної оперативними підрозділами; вимагачі затримані (60,5 %); 3) після протиправного захоплення власності потерпілого (підприємства, установи, організації) йому висунуто майнові вимоги (11,0 %); 4) викрадення близької потерпілому особи з пред'явленням вимоги виплатити викуп (2,4%); 5) до потерпілого застосоване насильство з вимогами до виконання чи невиконання певних цивільно-правових зобов'язань (8,5%)» [4, с. 12]. Як бачимо, кожен з вищенаведених авторів формулював відповідні слідчі ситуації відповідно до конкретних категорій кримінальних правопорушень.

Висновки. Підводячи підсумок, зазначимо, що типові слідчі ситуації є обов'язковим елементом будь-якої методики розслідування кримінальних правопорушень. Не є виключенням і методика розслідування злочинів, вчинюваних транснаціональними організованими злочинними угрупованнями. На базі опрацювання матеріалів кримінальних проваджень та наукової літератури нами було визначено типові слідчі ситуації, які можуть виникнути під час розслідування злочинів, вчинених транснаціональними організованими злочинними угрупованнями, як-от: є відомості про вчинення злочину організованою групою осіб або її членом, наявна матеріальна та вербальна доказова інформація про протиправне діяння, підозрюваних не затримано (21%); є відомості про вчинення злочину організованою групою осіб, наявна матеріальна та вербальна доказова інформація про протиправне діяння, одного з членів групи затримано, особа співпрацює зі слідством (18%); є відомості про вчинення злочину організованою групою осіб, наявна матеріальна та вербальна доказова інформація про протиправне діяння, одного з членів групи затримано, особа не співпрацює зі слідством (28%); є відомості про вчинення злочину організованою групою осіб, немає достатньої матеріальної та вербальної доказової інформації про протиправне діяння, особи злочинців не встановлено (33%).

Список використаних джерел:

1. Велів Р. Е. Особливості початкового етапу розслідування незаконного обігу зброї, учиненого організованими злочинними групами. *Вісник кримінологічної асоціації України*. 2024. № 2 (32). С. 283–294.
2. Вітвіцький А. С. Початковий етап розслідування транснаціональних злочинів. *Держава та регіони*. 2021. № 4 (74). С. 172–177.
3. Виноградова А. І. Розслідування порушень законодавства про захист рослин : навчальний посібник / ред. М. А. Погорецький. КНУ ім. Т. Шевченка. Київ : Правова єдність : Алерта, 2015. 180 с.
4. Дергач Л. В. Розслідування вимагань, вчинених організованими злочинними групами, у сучасних умовах : дис. ... канд. юр. наук : 12.00.09 / Національна академія внутрішніх справ. Київ, 2011. 21 с.
5. Єфімов М. М. Типові слідчі ситуації при розслідуванні кримінальних правопорушень проти моральності. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2018. Випуск 1. Том 4. С. 171–176.
6. Єфімов М. М. Типові слідчі ситуації та відповідний їм напрям дій слідчого при розслідуванні хуліганства. *Наук. вісн. Дніпроп. держ. ун-ту внутр. справ*. 2011. № 1. С. 351–358.
7. Єфімов М. М., Пиріг І. В. Методика розслідування окремих видів кримінальних правопорушень : підручник. Дніпро : Видавець Біла К. О., 2022. 271 с.
8. Зозуля Є. В. Типові слідчі ситуації, що виникають при виявленні ознак вчинення примушування до виконання чи невиконання цивільно-правових зобов'язань організованою злочинною групою. *Актуальні питання досудового розслідування та тенденції розвитку криміналістичної методики*. Харків, 2018. С. 75–77.
9. Криміналістика : підручник : у 2 т. Т. 2 / за заг. ред. А. Ф. Волобуєва, Р. Л. Степанюка, В. О. Мальярової; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2018. 312 с.

10. Романенко Т. В. Типові слідчі ситуації та програми дій слідчого на початковому етапі розслідування шахрайств, учинених із використанням електронно-обчислювальної техніки. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2020. № 4. С. 273–278.

11. Степанюк Р. Л. Ситуаційний підхід у формуванні методик розслідування злочинів, вчинених у бюджетній сфері України. *Право і безпека*. 2013. № 3 (50). С. 110–115.

12. Чернявський С. С. Теоретичні та практичні основи методики розслідування фінансового шахрайства : дис. ... д-ра юр. наук : 12.00.09 / Національна академія внутрішніх справ. Київ, 2010. 610 с.

13. Шевченко А. С. Типові слідчі ситуації при розслідуванні хуліганства, вчиненого під час виборчого процесу в Україні. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Юридичні науки»*. 2016. Випуск 6-2. Т. 2. С. 81–86.

УДК 343.98

DOI <https://doi.org/10.32844/2618-1258.2024.4.47>

ПРИХОДЬКО Д.С.

**ЗАЛУЧЕННЯ ФАХІВЦІВ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОГО ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ
ДО РОЗСЛІДУВАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ,
КВАЛІФІКОВАНИХ ЗА СТ. 191 КК УКРАЇНИ**

**INVOLVEMENT OF SPECIALISTS OF STATE FINANCIAL CONTROL BODIES
IN THE INVESTIGATION OF CRIMINAL OFFENSES QUALIFIED
UNDER ART. 191 OF THE CRIMINAL CODE OF UKRAINE**

Мета статті полягає у дослідженні особливостей залучення співробітників органів державного фінансового контролю при розслідуванні фактів привласнення, розтрата майна або заволодіння ним шляхом зловживання службовим становищем. Актуальність статті полягає в тому, що розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних з привласненням, розтратою майна або заволодіння ним шляхом зловживання службовим становищем, потребують використання низки спеціальних знань у різних формах. Перед проведенням комплексу судових експертиз (економічна, почеркознавча, товарознавча тощо), особливого значення набувають відомчі перевірки, використання яких в умовах сьогодення викликає сумніви як серед практиків, так і серед науковців. Наукова стаття присвячена дослідженню особливостей залучення фахівців органів державного фінансового контролю до розслідування привласнення, розтрата майна або заволодіння ним шляхом зловживання службовим становищем. Науковим підґрунтям дослідження стали здобутки вітчизняних науковців та досвідчених практичних співробітників, що мають досвід розслідування окреслених кримінальних правопорушень. Привернуто увагу до таких форми державного фінансового контролю: інспектування (ревізії), фінансовий аудит, перевірка закупівель та моніторинг закупівлі та їх значенні у кримінальному провадженні. Акцентовано на значенні нормативно-правових підставах проведення планових та позапланових виїзних ревізії, ініційованні слідчим позаплановою ревізії. З'ясовано, що залучення правоохоронцями фахівців Держаудитслужби у якості спеціалістів також потребує більш чіткої регламентації. Надано пропозиції до ст. 93 КПК України щодо призначення інспектування у формі ревізії. Зроблено висновок, що для доказування привласнення, розтрата майна або заволодіння ним шляхом зловживання службовим становищем особливого значення набуває співпраця з органами державного фінансового контролю. Використання таких форм, як фінансовий аудит, моніторинг закупівлі, перевірка закупівель доз-